

Evangelí del diumenge de la setmana III de Pasqua (A): camí d'Emmaús

“El nostre cor s’abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures”. De vegades ens sentim tristos i derrotats.

Retrobarem l’alegria si llegim i meditem la Paraula de Déu en l’Escriptura i rebem dignament el sagrament de l’Eucaristia.

Evangelí (Lc 24, 13-35)

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es troba a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

Jesús els preguntà:

—Què és això que comenteu entre vosaltres tot caminant?

Els es van aturar amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué:

—¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?

Els preguntà:

—Què hi ha passat?

Li contestaren:

—El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel; però ara, amb tot això, ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses. És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas.

Aleshores Jesús els digué:

—Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?

Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li:

—Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.

I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer,

però ell desaparegué del seu davant.
I es van dir l'un a l'altre:

—¿No és veritat que el nostre cor
s'abrusava dins nostre mentre ens
parlava pel camí i ens obria el sentit
de les Escripures?

Llavors mateix es van aixecar de
taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí
van trobar reunits els Onze i els qui
eren amb ells, que els van dir:

—Realment el Senyor ha ressuscitat i
s'ha aparegut a Simó!

També ells contaven el que havia
passat pel camí i com l'havien
reconegut quan partia el pa.

.....

Comentari

Sant Lluc narra que el diumenge de
resurrecció dos deixebles de Jesús

van marxar de Jerusalem cap a Emmaús. Anaven carregats d'incertesa, ja que ja havien sentit l'anunci angèlic que Jesús vivia; tot i que dubtaven de la resurrecció i anaven discutint. Estaven tan centrats en la pròpia tristesa que foren incapaços de reconèixer Jesucrist en el personatge que comença a caminar amb ells; pensaven que era un foraster. Tantmateix, el Ressuscitat els explicà les Escripures ple de compassió i parteixi per a ells el pa. Així els encengué els cors i obrí els ulls perquè el reconeguessin. Aleshores tornaren amb Pere i els altres, plens d'alegria i seguretat.

Diu el relat que Emmaús dista de Jerusalem uns seixanta estadis (onze km). Els experts debaten la localització exacta d'aquest llogaret. La tradició sol identificar el lloc amb Emmaús Nicòpolis[1], que dista de Jerusalem uns vint-i-cinc km, és a dir,

cent seixanta estadis, com recullen molts manuscrits de l'Evangeli de Lluc. En qualsevol cas, aquell dia els deixebles van haver de caminar força hores. I allunyar-se de Jerusalem és com deixar enrere la seva fe en Jesús. El Ressuscitat, però, surt a caminar amb ells per transformar-los.

Amb gran pedagogia, Jesús els fa explicar les penes per dissipar-les. L'escena emocionava sant Josepmaria, que la sabia portar al dia a dia en la seva meditació personal: “amb naturalitat, se'ls apareix Jesús, i camina amb ells, amb una conversa que disminueix la fatiga. M'imagino l'escena, ja ben entrada la tarda. Bufa una brisa suau. Al voltant, camps sembrats de blat ja crescut, i les oliveres velles, amb les branques platejades per la llum tèbia. Jesús, pel camí. Senyor, que gran ets sempre! Però em commous quan t'aplanes a seguir-nos, a buscar-nos, al nostre

tràfec diari. Senyor, concediu-nos la ingenuïtat d'esperit, la mirada neta, el cap clar, que permeten entendre't quan vens sense cap signe exterior de la teva glòria”[2].

Jesús sempre surt a la trobada dels seus quan caminen abatuts i sense perspectiva. I l'evangeli ens ensenya a reconèixer-lo: Jesús no és un foraster en el nostre caminar, sinó el crucificat que ha ressuscitat; i ens coneix, ens estima i ens cerca. El Papa Francesc explicava que “*el camí d'Emmaús esdevé símbol del nostre camí de fe*: les Escriptures i l'Eucaristia són els elements indispensables per a la trobada amb el Senyor. (...) Recordeu-ho bé: llegiu cada dia un passatge de l'Evangelí, i els diumenges aneu a rebre la comunió, rebre Jesús. Així va succeir amb els deixebles d'Emmaús: *van acollir la Paraula; van compartir la fracció del pa* i, de tristos i derrotats com se sentien *van passar a estar*

alegres. Sempre, estimats germans i germanes, la Paraula de Déu i l'Eucaristia ens omplen de joia”[3].

Sentim proper Jesús quan llegim l'Escriptura i freqüentem l'Eucaristia. En comentar la frase de sant Jeroni “ignorar les Escriptures és ignorar el Crist”, Benet XVI, afirmava: “Per això és important que tot cristià visqui en contacte i en diàleg personal amb la Paraula de Déu, que se’ns lliura en la Sagrada Escriptura (...) El lloc privilegiat de la lectura i de l’escolta de la paraula de Déu és la litúrgia, en la qual, celebrant la Paraula i fent present en el sagrament el Cos de Crist, actualitzem la Paraula en la nostra vida i la fem present entre nosaltres”[4].

.....

[1] “Emmaús, d'on era originari Cleofàs, esmentat a l'Evangeli de

Lluc, és Nicòpolis, una ciutat cèlebre de Palestina” (Eusebi de Cesarea, *Onomasticon* 90, 15-17).

[2] Sant Josep maria, *Amics de Déu*, n. 313.

[3] Francesc, *Regina coeli*, 4 de maig de 2014.

[4] Benet XVI, *Audiència general*, 7 de novembre de 2007.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-iii-de-pasqua-
a-cami-demmaus/](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-iii-de-pasqua-a-cami-demmaus/) (18/08/2025)